

Rapport

Datum: 28 april 2005

Rapportnummer: 2005/136

Klacht

Verzoekers klagen erover dat een met naam genoemde politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland zich op 11 september 2003 ongepast en intimiderend heeft gedragen, toen hij bij verzoekers aan de deur kwam vanwege een conflict over geluidsoverlast met de onderburen van verzoekers.

Beoordeling

Bevindingen

1. Verzoekers wonen in de gemeente Ouder-Amstel. Verzoekers leven al enige tijd in onmin met hun burens in verband met geluidsoverlast over en weer. Verzoekers doen regelmatig meldingen van geluidsoverlast bij de politie. Tevens klagen de boven- en onderburen van verzoekers ook regelmatig over geluidsoverlast van verzoekers bij de politie. Op 11 september 2003 bezocht politieambtenaar A., in zijn functie van buurtregisseur de onderburen van verzoekers en verzoekers naar aanleiding van een aantal meldingen van geluidsoverlast.

2. Op 16 september 2003 dienden verzoekers een klacht in bij het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland over het voorval op 11 september 2003. Verzoekers schrijven in de toelichting op de klacht dat ambtenaar A. op 11 september 2003 ongevraagd bij hen aan de deur kwam. Ze zeiden dat ze hem niet wilden ontvangen. Toen A. bleef bellen en bonzen op de deur, hebben verzoekers uiteindelijk toch de deur voor hem open gedaan. Verzoekers zeiden tegen A. dat ze niets met hem te bespreken hadden en zeiden hem dat hij niet welkom was.

Volgens verzoekers dreigde A. hen de toegang te weigeren wanneer zij op het politiebureau zouden komen, alsmede te voorkomen dat zij collega's te spreken zouden krijgen. Verzoekers noemen dit uiterst ongepast gedrag voor een buurtregisseur.

Voorts merken verzoekers op dat A. "rambo-taal" gebruikte toen hij bij hen voor de deur stond. Hij dreigde met een "politieknokploeg" te komen en de voordeur eruit te halen, verzoekers uit hun huis te slepen en hen op straat te zetten, aldus verzoekers. Verzoekers vinden dit onacceptabel en vinden dat A. hiermee buiten zijn boekje is gegaan. Ze zijn van mening dat een buurtregisseur zichzelf onder controle moet hebben, en niet partijdig moet zijn.

3. Uit diverse mutaties die zich in het dossier bevinden, blijkt dat verzoekers klagen over overlast van hun boven- en onderburen. Ook blijkt dat de boven- en onderburen van verzoekers op hun beurt klagen over geluidsoverlast van verzoekers. Verzoekers geven in hun meldingen aan dat zij gevoelig zijn voor geluid. Tevens blijkt uit een aantal mutaties

dat verzoekers als reactie op de geluidsoverlast die zij ondervinden van hun boven- en onderburen met een voorwerp op het plafond of de vloer tikken.

4. Op 3 november 2003 had inspecteur B. een gesprek met verzoekers over hun klacht. In de notitie van het gesprek komt naar voren dat verzoekers al geruime tijd moeilijkheden hebben met verschillende burenen. De onderburen van verzoekers wonen hier sinds augustus 2003. Verzoeker is een aantal malen naar de onderburen gegaan om over de overlast te klagen. Toen de deur voor zijn neus werd dichtgegooid, besloot hij zelf voor overlast te gaan zorgen. De benedenburen zijn toen gaan klagen op het spreekuur van A.

A. is hierop medio september naar de woning van verzoekers gegaan. Verzoeker zag dat er een politieagent voor de deur stond, maar kon door het 'spionnetje' niet zien dat het A. was. Verzoeker zei dat het ongelegen kwam en dat hij er geen zin in had. Hij deed de deur niet open. Volgens verzoeker was hij daartoe ook niet verplicht. A. was erg opgefokt en doorgedraaid door de problemen met de burenen, aldus verzoeker.

Na het voorval hebben verzoekers nog twee maal het spreekuur van A. bezocht. Ze hebben hierbij gesproken over de overlast van hun burenen, maar niet over de klacht die ze over A. hadden ingediend.

Verzoekers willen dat A. op zijn gedrag wordt aangesproken.

5. Op 9 november 2003 hoorde inspecteur van politie B. politieambtenaar A. over het voorval van 11 september 2003. In het verslag van het verhoor komt naar voren dat A. op 11 september 2003 de onderburen van verzoekers, de familie By, heeft bezocht, omdat verzoekers bij hen aan de deur waren gekomen vanwege geluidsoverlast. A. verklaart - voor zover van belang voor het onderzoek - onder meer het volgende:

"Ik ken de familie (verzoekers; N.o.) al jaren als buurtregisseur. Ik ken ze vanwege een identiek geval, echter toen was het een overlast van de bovenburen. Ongeveer twee maanden geleden kwam ik weer in aanraking met klagers. Echter toen vanwege een klacht van hun benedenburen, de familie By. By klaagde over het feit, dat Me. constant bij hem aan de deur kwam, vanwege geluidsoverlast. Dit in verband met een verbouwing waarmee By bezig was in zijn woning. By was daar namelijk net komen wonen. Naar aanleiding van deze klacht ben ik langs klagers gegaan (verzoekers; N.o.). Ik kon bij de centrale toegangsdeur meteen doorlopen, omdat er op dat moment een bewoner van de flat naar buiten ging. Ik ben toen eerst langs gegaan bij By om hun mede te delen, dat ik de andere partij (klagers) zou gaan benaderen, teneinde tot een vreedzame oplossing te komen. Van de partner van By, hoorde ik dat klagers thuis waren. Boven gekomen heb ik bij klagers aangebeld, maar er werd in eerste instantie niet gereageerd. Echter na herhaald aanbellen, omdat ik gehoord had dat ze thuis waren, werd de deur niet opengedaan, maar hoorde ik een stem van achter de deur. Het was de stem van Me. die zei 'wie is daar', wat ik op zich vreemd vond, want ze hebben een 'spionnetje' in hun deur. Vervolgens stelde ik

mij bij de nog steeds dichte deur voor, met mijn naam en functie en dat ik ze wilde spreken over de ontstane situatie met hun benedenburen. Achter de deur hoorde ik Me. zeggen: 'ik heb geen afspraak met je'. Ik heb toen gezegd, dat hij niet zo moeilijk moest doen, want het was in hun beider belang. Toen werd het stil. Ik heb toen nog een aantal malen aangebeld, omdat ik klagers toch wilde spreken en tot een oplossing wilde komen. Uiteindelijk deed men de deur open. Klagers stonden beiden in de gang. Ik ben zelf in het trappenhuis blijven staan. Vervolgens heb ik aangegeven, dat ik wel vond dat ik zojuist nogal respectloos was behandeld, zeker gezien het feit dat klager(s) mij konden zien via dat 'spionnetje'. Dit zal door de klagers wel gezien zijn als 'stoom afblazen'. Hierna heb ik aangegeven, dat een dergelijk voorval, waarvoor ik nu bij hun kwam, enkele jaren daarvoor ook al was voorgevallen met hun bovenburen. Ook toen had het te maken met een verbouwing. Ik heb tegen hun gezegd, dat ik het eigenlijk een beetje zat was, omdat zij de enigen waren die klaagden over huis-, tuin- en keukengeluiden. Ik bedoel daarmee in het desbetreffende flatblok. Klagers deelden mij toen mede, dat zij niets te bespreken hadden met mij en ik niet welkom was. Naar aanleiding hiervan heb ik tegen hun gezegd, dat zij dan ook niet meer naar het bureau moesten komen met hun klachten en dat als *ik* ze daar aantrof, hun klacht niet in behandeling zou nemen. Dit was door mij niet bedoeld als een dreigement, maar als een feit. Verder heb ik aan Me. aangegeven, dat ik mijn collega's zou verwittigen, van het feit, dat er weer sprake was van geluidsoverlast op W. en dat het voor mij geen onbekend adres was. Ik heb dit wel besproken met een aantal collega's die klagers ook kennen vanuit het verleden. Ik heb het echter nooit in de dagelijkse briefing naar voren gebracht. Als klagers het hebben over dreigementen, 'rambotaal', is dit mijns inziens volledig onterecht. Woorden als 'politieknokploeg, het uithalen van de voordeur en het op straat zetten van bewoners' zijn door mij zeker niet gebezigd. Wel heb ik mijn irritatie uitgesproken op de wijze waarop ik was ontvangen en waar de klacht eigenlijk over ging. Na deze feiten zijn klagers echter nog twee maal op mijn spreekuur als buurtregisseur geweest. Hoewel het nog steeds over dezelfde klachten ging, heb ik hun de gelegenheid gegeven hun verhaal toch bij mij te doen. Op een van de spreekuren, vertelde klager (Me.) mij, dat hij inmiddels contact had gezocht met een maatschappelijk werker uit D., omtrent zijn problemen. Ik heb toen gezegd, dat ik het een heel goed initiatief vond. En dat ik zou vragen aan hun benedenburen, om aan een dergelijke bemiddelingspoging mee te werken.

Ik vind verder dat ik mij in bovengenoemde zaken professioneel heb opgesteld. Ik heb zeker geen uitspraken gedaan zoals die boven staan vermeld."

6. Nadat B. A. had gehoord, deelde hij verzoekers op 9 november 2003 mee wat A. had verklaard. Verzoeker gaf aan dat A. wel degelijk dreigementen had geuit. Hij had geen begrip voor het feit dat A. zich respectloos behandeld voelde. Volgens verzoeker had A. zich niet professioneel gedragen.

7. Op 11 februari 2004 bracht de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland advies uit aan de burgemeester van Ouder-Amstel over de klacht

van verzoekers. Nu verzoekers geen zwaarwegende redenen hadden aangevoerd waarom zij de politie niet konden ontvangen en te woord konden staan, is het volgens de commissie niet onbehoorlijk geweest dat A. doordat hij bleef bellen heeft aangegeven dat hij een gesprek met verzoekers wilde hebben. Toen verzoekers uiteindelijk wel de deur hadden geopend, heeft A. gewaarschuwd, aldus de Commissie, dat dit consequenties kon hebben wanneer verzoekers op het bureau zouden gaan klagen over geluidsoverlast van hun bureaus. Hoewel A. hierdoor het risico liep dat het gesprek zou escaleren, acht de Commissie het in dit geval niet onbehoorlijk, omdat het gedrag van verzoekers daartoe zelf aanleiding had gegeven.

8. Op 4 mei 2004 stuurde de burgemeester van Ouder-Amstel namens de korpsbeheerder zijn oordeel op de klacht aan verzoekers. De burgemeester sluit zich aan bij het advies van de commissie en verklaart de klacht van verzoekers niet gegrond. De burgemeester acht het gedrag van ambtenaar A. niet onbehoorlijk, omdat verzoekers gedrag daartoe zelf aanleiding gaf. Voorts getuigt het volgens de burgemeester van professionaliteit dat de politie verzoekers enige tijd later heeft ontvangen en verzoekers klachten over de bureaus wederom heeft aangehoord.

9. Op 23 juni 2004 legden verzoekers hun klacht voor aan de Nationale ombudsman. Ze verwezen naar de brief waarmee ze de klacht eerder bij de politie hadden ingediend. Ze hadden het voorval van 11 september 2003 direct opgeschreven en een en ander is dan ook absoluut zo gebeurd als in die brief staat vermeld, aldus verzoekers.

10. Op 7 oktober 2004 legde politieambtenaar A. een verklaring af tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman. Deze verklaring komt in grote lijnen overeen met hetgeen hij op 9 november 2003 tegenover politie-inspecteur B. heeft verklaard (zie Bevindingen, onder 5.). In zijn verklaring van 7 oktober 2004 geeft A. aan dat hij een beetje geïrriteerd was toen verzoekers niet direct de deur voor hem openden, maar dat hij absoluut geen lelijke woorden heeft gebruikt. Hij legde aan verzoekers uit dat hun onderbureaus aan het verbouwen waren. Tijdens het gesprek heeft A. aan verzoekers geprobeerd aan te geven dat wanneer er een situatie is van structurele overlast, de politie in het uiterste geval via een machtiging tot binnentreden kan proberen te achterhalen waar de overlast vandaan komt. In dit geval zou dan niet de woning van verzoekers worden binnengetreten, maar de woning van de onderbureaus, omdat daar de overlast vandaan kwam. A. denkt dat verzoekers dit hebben opgevat als dat hij hun huis zou binnenkomen. Volgens A. heeft verzoeker niet aangegeven dat hij niet begreep wat A. bedoelde, ook niet toen A. hem nog tweemaal op zijn spreekuur heeft gesproken.

A. heeft tegen verzoekers gezegd dat ze niet aan het bureau moesten komen om bij hem opnieuw te klagen over geluidsoverlast. Hij zei dit, omdat hij bij verzoekers langs ging om de zaak proberen op te lossen en verzoekers daar geen gebruik van wilden maken. A. geeft aan dat hij deze opmerking vooral maakte vanwege de manier waarop verzoekers zich opstelden tegenover hem.

A. heeft verzoekers nog twee keer op zijn spreekuur gezien. Bij de eerste keer wist A. nog niet dat ze een klacht tegen hem hadden ingediend. Verzoekers begonnen hier ook niet over. Bij de tweede keer was A. er wel van op de hoogte dat verzoekers een klacht tegen hem hadden ingediend en heeft hij dit aan hen voorgelegd. Verzoekers gaven aan dat de klacht die ze hadden ingediend, los stond van de geluidsoverlast. A. zei tegen verzoekers dat hij het niet netjes vond dat ze achter zijn rug een klacht hadden ingediend en gaf hierbij bovendien aan dat het volgens hem niet zo kon zijn dat de persoon die met hen praat over hun geluidsoverlastklachten, dezelfde persoon is tegen wie een klacht loopt. Hij heeft de zaak daarna overgedragen aan een collega om de objectiviteit te waarborgen.

Ten slotte heeft A. verklaard dat hij geen mutatie heeft gemaakt van het voorval van 11 september 2003. Hij vond dit niet noodzakelijk, omdat hij op zijn wijkronde langs is gegaan bij verzoekers en het bovendien niet tot een echt gesprek over de geluidsoverlast is gekomen.

11.1. In reactie op het verslag van bevindingen liet verzoeker op 22 maart 2005 weten dat hij een paar dagen voordat A. bij hem en zijn vrouw aan de deur kwam, op het politiebureau melding heeft gedaan van geluidsoverlast van zijn onderburen. Hierbij heeft hij aangegeven dat hij niet wilde dat A. bij hem aan de deur zou komen. Hij wilde dit niet, omdat A. al vaker had gesproken met hen en het niet tot een structurele oplossing was gekomen. Verzoeker geeft voorts aan dat hij zelf geen oplossing wilde voor het probleem, maar steeds melding deed bij de politie van de overlast, om zo een goed beeld van de situatie te schetsen.

Hij heeft dit tijdens het onderzoek niet eerder naar voren gebracht, omdat hij dacht dat het niet relevant was. Nu hij alles achter elkaar zag staan in het verslag van bevindingen, was hij van mening dat dit ontbrak.

11.2. Op 29 maart 2005 nam een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman telefonisch contact op met het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en legde hetgeen verzoeker op 22 maart 2005 had meegedeeld voor. Op 21 april 2005 liet een medewerker van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland hierop weten dat A. zich hetgeen verzoeker had meegedeeld, niet kon herinneren. Volgens A. is het gebruikelijk dat een buurtregisseur naar aanleiding van dergelijke meldingen bij de betrokken personen aan de deur komt. Hij was in dit geval de buurtregisseur. Toen verzoekers een klacht hadden ingediend tegen hem, heeft hij de zaak overgedragen aan een collega. Voordat er een klacht tegen hem was ingediend, was daar geen aanleiding voor.

Beoordeling

12. Zowel verzoekers als betrokken ambtenaar A. hebben aangegeven dat verzoekers A. niet te woord wilden staan en zij niet direct de deur voor hem openden toen A. bij hen

aanbelde. Voor de Nationale ombudsman staat daarom voldoende vast dat verzoekers niet met A. in gesprek wilden gaan over de geluidsoverlastklachten. Voorts heeft A. tegenover verzoekers aangegeven dat hij zich niet respectvol behandeld voelde door verzoekers en heeft hij aangegeven dat wanneer verzoekers nu niet met hem in gesprek wensten te gaan over de geluidsoverlast, zij ook niet bij hem aan het politiebureau moesten komen met dezelfde klachten.

De Nationale ombudsman acht het op basis van de verklaring van A. en hetgeen verzoekers hebben aangegeven in hun brieven, aannemelijk dat A. dergelijke opmerkingen heeft gemaakt.

13. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep dienen te handelen. Het vereiste van professionaliteit impliceert dat politieambtenaren in een geval van onenigheid tussen burens contact leggen met betrokkenen en een informele oplossing onderzoeken.

14. Vast is komen te staan dat verzoekers al enige jaren klagen over geluidsoverlast veroorzaakt door bewoners van hun flatgebouw. Tevens is komen vast te staan dat verzoekers sinds zij nieuwe onderburen hebben gekregen in augustus 2003, regelmatig klagen over geluidsoverlast veroorzaakt door hun nieuwe onderburen. De onderburen van verzoekers klagen op hun beurt ook over geluidsoverlast van verzoekers.

Politieambtenaar A. heeft als buurtagent diverse malen bemoeienis gehad met de geluidsoverlastklachten. Nu A. in september 2003 diverse meldingen van geluidsoverlast had ontvangen, zowel van verzoekers als van hun onderburen, acht de Nationale ombudsman het begrijpelijk dat A. met verzoekers en hun onderburen wilde praten over deze meldingen en dat hij het dan ook opmerkelijk vond toen verzoekers hem niet te woord wilden staan. Tevens kan de Nationale ombudsman zich erin vinden dat A. niet begreep waarom verzoekers hem niet te woord wilden staan toen hij hen opzocht om te praten over de geluidsoverlast, maar hem hierover later wel op het politiebureau zouden willen spreken. Verzoeker heeft ruim anderhalf jaar nadat A. bij hem en zijn vrouw op 11 september 2003 aan de deur kwam, gesteld dat hij enkele dagen voor 11 september 2003, op het politiebureau melding heeft gedaan van geluidsoverlast van zijn onderburen en hierbij heeft aangegeven dat hij geen prijs stelde op een bezoek van A. Tevens heeft verzoeker gezegd dat hij geen oplossing wilde, maar slechts melding deed om een volledig beeld te geven van de geluidsoverlast. A. heeft aangegeven dat hij zich deze opmerkingen van verzoeker niet kan herinneren en dat het tot de taak van de buurtregisseur behoort om op dit soort meldingen in te gaan.

Het is dan ook niet komen vast te staan dat verzoeker een dergelijke opmerking bij zijn melding heeft gemaakt. Verzoeker heeft deze gegevens niet bij het interne onderzoek van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland vermeld en pas anderhalf jaar nadat het

voorval speelde aan de Nationale ombudsman voorgelegd.

Gelet op de bovengenoemde gang van zaken kan niet worden gezegd dat A. heeft gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit.

Op dit punt acht de Nationale ombudsman de gedraging behoorlijk.

15. A. heeft verklaard dat hij bleef aanbellen en -kloppen, omdat verzoekers de deur niet direct voor hem openden. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat het wellicht niet zakelijk en objectief is overgekomen op verzoekers, maar dit moet worden gezien in de gegeven omstandigheden. Nu de onderburen van verzoekers reeds aan A. hadden laten weten dat verzoekers thuis waren, verzoekers van achter de dichte voordeur reageerden op A.'s aanbellen en verzoekers diverse meldingen hadden gedaan bij A. van geluidsoverlast, is de Nationale ombudsman van oordeel dat deze gedraging van A. niet in strijd is met het vereiste van professionaliteit.

Op dit punt acht de Nationale ombudsman de gedraging behoorlijk.

16. Ten aanzien van de mededeling van verzoekers dat A. "rambo-taal" gebruikte en dreigde met een "politieknokploeg" te komen, overweegt de Nationale ombudsman het volgende. Nu verzoekers hebben aangegeven dat A. dreigende taal richting hen heeft uitgesproken en A. heeft verklaard dat hij geen lelijke woorden heeft gebruikt, is het niet na te gaan wat A. precies tegen verzoekers heeft gezegd. Op dit punt staat de lezing van verzoekers tegenover die van A. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere.

Op dit punt kan dan ook geen oordeel worden gegeven.

17. Ten overvloede overweegt de Nationale ombudsman het volgende.

Op 4 mei 2004 heeft de burgemeester van Ouder-Amstel namens de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland beslist op verzoekers klacht. Dit is in overeenstemming met artikel 33 van de Klachtenregeling van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland van 1994 (zie Achtergrond onder 1.) waarin is bepaald dat de bevoegdheid van de korpsbeheerder om een beslissing te nemen naar aanleiding van een klacht behoudens enkele gevallen mede toekomt aan de burgemeester van de gemeente waar de gedraging waarover wordt geklaagd heeft plaatsgevonden.

De Nationale ombudsman heeft reeds in een jaarverslag en in een rapport over het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland geoordeeld dat hij het niet juist acht dat een korpsbeheerder de bevoegdheid tot afdoening van politiekachten overdraagt aan burgemeesters in de desbetreffende regio. (Zie Achtergrond onder 2.) Deze overwegingen betreffen het klachtrecht voor de politie zoals dat was geregeld tot begin 2004. Ten tijde van de beslissing van de burgemeester van Ouder-Amstel op verzoekers' klacht was

inmiddels een nieuw hoofdstuk X van de Politiewet 1993 in werking getreden en was hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht van toepassing geworden op de afhandeling van klachten over de politie. Ook in de nieuwe regeling is geen plaats voor afdoening van klachten door een ander orgaan dan het bestuursorgaan waarover wordt geklaagd.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland te Amsterdam, is niet gegrond ten aanzien van:

de opmerkingen van politieambtenaar A. toen verzoekers hem niet te woord wilden staan en

het blijven aanbellen en -kloppen door A.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van het bezigen van "rambotaal" en spreken over een politieknokploeg door A.

Onderzoek

Op 23 juni 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer Me. en mevrouw Ve. te X, met een klacht over een gedraging van een politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd betrokken politieambtenaar A. een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het Klachtenregistratieformulier van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, waarop verzoekers op 16 september 2003 het voorval van 11 september 2003 hebben toegelicht.

Diverse mutatie rapporten van onder meer 29 september 1999, 1 oktober 1999, 12 oktober 2003, 18 december 2003, 19 december 2003, 21 december 2003, 9 januari 2004 en 12 januari 2004.

De notitie die inspecteur van politie B. heeft gemaakt naar aanleiding van het gesprek dat hij met verzoekers had op 3 november 2003, in verband met hun klacht over betrokken ambtenaar A.

Het verslag van het verhoor van betrokken ambtenaar A., dat door inspecteur van politie B. op 9 november 2003 is opgemaakt.

De notitie die B. heeft gemaakt van het telefoongesprek dat hij op 9 november 2003 had met verzoekers, waarin hij hen confronteert met de verklaring die A. die dag heeft afgelegd.

De brief van de Commissie voor de politiekklachten Amsterdam-Amstelland van 23 december 2003 aan verzoekers.

Het advies van de Commissie voor de politiekklachten Amsterdam-Amstelland van 11 februari 2004.

Het oordeel van de burgemeester van Ouder-Amstel namens de korpsbeheerder over de klacht van verzoekers van 4 mei 2004.

De brief van verzoekers aan de Nationale ombudsman van 23 juni 2004.

De reactie van de korpsbeheerder van 19 augustus 2003 op de klacht van verzoekers.

De verklaring die betrokken ambtenaar A. op 7 oktober 2004 tegenover een medewerkster van het bureau Nationale ombudsman heeft afgelegd.

De reactie van verzoekers van 27 november 2004 op de verklaring van betrokken politieambtenaar A.

De telefonische reactie van verzoeker van 22 maart 2005 op het verslag van bevindingen en de telefonische reactie hierop van een medewerker van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland van 21 april 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Klachtenregeling van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland van 1994

Artikel 33 Bevoegdheid burgemeesters

"De burgemeester is bevoegd namens de korpsbeheerder een beslissing op de klacht te nemen, tenzij:

- a. de klacht geheel of in hoofdzaak betrekking heeft op niet aan de burgemeester overgedragen bevoegdheden met betrekking tot het beheer van de politie;
- b. het oordeel van de burgemeester over de gegrondheid van de klacht afwijkt van het advies van de commissie;
- c. de commissie tot een disciplinaire maatregel adviseert."

2. De Nationale ombudsman heeft zich in verschillende rapporten kritisch uitgelaten over mandatering van de bevoegdheid tot het afdoen van klachten door korpsbeheerders. Al eerder - In de jaarverslagen van 1994 en 1997 - besteedde de Nationale ombudsman uitgebreid aandacht aan deze kwestie. In het Jaarverslag 1994 (blz. 148 e.v.) is onder meer het volgende opgenomen:

"Mede naar aanleiding van de concept-klachtenregelingen (van de regionale politiekorpsen; N.o.) die hem op dat moment al om commentaar waren voorgelegd, heeft de Nationale ombudsman zich bij brief van 25 februari 1994 tot de regiokorpsen gewend.

Hij vroeg daarbij de aandacht voor enkele punten die hij van belang achtte in verband met de behandeling van klachten over de politie.

In enkele concepten was voorzien in de mogelijkheid dat de korpsbeheerder de bevoegdheid tot afdoening van politiekklachten mandateert aan de burgemeesters in de desbetreffende regio.

Naar aanleiding daarvan merkte de Nationale ombudsman op dat de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing op een ingediende klacht - in dit verband wel te onderscheiden van het ontvangen van, en het doen van onderzoek naar een klacht - ingevolge artikel 61 van de Politiewet 1993, is toegekend aan de korpsbeheerder. Deze bevoegdheid kan niet worden gedelegeerd.

De Nationale ombudsman bracht naar voren dat mandatering van de afdoening van klachten op zichzelf wel denkbaar is, aangezien de bevoegdheid tot afdoening dan blijft

berusten bij de korpsbeheerder. Hij wees er echter op dat de mandaatgever zijn verantwoordelijkheid voor en zijn zeggenschap over de bevoegdheidsuitoefening slechts ten volle kan waarmaken in geval van mandatering aan een hiërarchisch ondergeschikte. In dit verband achtte hij een mandaat aan de regionale burgemeesters niet passend. Bovendien gaf hij aan dat zo'n mandaat niet in overeenstemming is met de wetsgeschiedenis met betrekking tot hoofdstuk X van de Politiewet. Hij verwees in dit verband naar de Memorie van antwoord (Kamerstukken II 1992/93, 22/562, nr. 10, blz. 38):

"Afdoening van de klacht door de betrokken lokale burgemeester is in strijd met ons uitgangspunt, dat de beslissing op klachten over het regionale politiekorps in een hand behoort te liggen en wel in die van de korpsbeheerder."

In het Jaarverslag 1997 (blz. 171 e.v.) haalde de Nationale ombudsman onder meer rapport 97/106 aan, waarbij het vraagstuk van de overdracht van de bevoegdheid tot het afdoen van klachten aan burgemeesters, op grond van de klachtenregeling van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland aan de orde komt. In het rapport met nummer 1997/106 overweegt de Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Uit nadere informatie van de zijde van de korpsbeheerder is gebleken dat de bevoegdheid om in gevallen als deze namens hem een beslissing te nemen over klachten over het optreden van ambtenaren van politie van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland is overgedragen aan de burgemeester van de gemeente waar de gedraging waarover wordt geklaagd heeft plaatsgevonden. In dit geval heeft de loco-burgemeester van Amsterdam als plaatsvervanger van de burgemeester van Amsterdam de klacht van verzoeker afgedaan, en deze klacht, conform het advies van de klachtencommissie, ongegrond verklaard. De Nationale ombudsman ziet, gelet op het bepaalde in artikel 61 e.v. van de Politiewet en de wetsgeschiedenis ervan geen ruimte voor een afdoeningsmandaat aan de burgemeester van de gemeente waar de gedraging waarover wordt geklaagd, heeft plaatsgevonden."